

ועיי' ברע"צ וז"ל ואם עבר וקשרו אסור ללכת בו עכ"ל ועיי' בחוס' רע"ק אות ע"ו בשם חוס' ויש להאריך בו ודוק.
(טז) משנה ג' [וכנ"ל שלא יכרוך] כי הרע"צ דלענין כללי תנן והכי קאמר א"כ מכו"ס חז"לי צידו קאח"כ של פשתן וקאח"כ של אמר לא יכרוך זו צו דכי כרוך לכו כללי וידו מחממת באחיזתן ואסור עכ"ל עיי' צנינת אדם יו"ד סי' ע' שהאריך לזכר שצריך לזישה אסור אפי' אינו נהנה אסור דכתיב לא תלבש כללי אבל אם נהנה אפי' אין דרך לזישה אסור ואם אפי' לזבש אבל לא לחכילה לזישה רק להטביר המכס או להראות מידתו מותר דיש תרתי לפיכך דלא נהנה ולא נקרא לזישה יעו"ש ויש לעיין בכ"ג א"כ יש איסור לא לזבש גזר שמלת אשה וכן לאשה שמלת גזר ואכ"מ שוב מלמדי צנינת אדם סי' ס"ז שהאריך לחקור על ה"כ"ח שמחיר ללבוש בגדי איש לאשה מפני גשמי יעו"ש ודוק.

קול הרמ"ז

משוי אבל מהר"מ פ"ב נראה דנפק' ליה מלמען ינות. ד"ה יוצאים בשיר כרוך וכו' פי' דבכרוך נמי איכא נסירות שאם תרצה הבהמה לברוח יתמסנה בכריכת השיר אבל אי לא הוי אלא לנזי אסור לכ"ע תרי ג"ב ד"ה או יוצאי כרוכים אבל הר"ן ישב מ"ש רש"י דכרוכים לנזי וחילוק בין נזי הרגיל אף בחול דשרי להלא רגיל דאסור.

ד"ה ונמשכן בשיר ואם רצה מושך וכו' (דוק) היטב שיחטס ההיתר לאדם דאי משום נסירות דבהמה מק"ו הוא מכרוכי וכ"כ הר"מ וז"ל ונמשכים בשיר כי הוא מותר למושכן ע"כ והוצרך לאשמועינן האי היתרא משום דאסור למשוך אם אינו מגביה החבל דביני ביני ספח כדתיא בבביתא וקמ"ל דלא גזרי' שמא לא יגביה.

תי"ט ד"ה וסובלין במקומן גרי' וכו' לא ידענא מאי קאמר חזא דומיין עליהן למאי איצטריך ותו דבהדיא מוקמי' לה בגמרא דדוקא בעומדי' בריוח כגון שריהקו ופרשי' הכה בפטיש עד שנתפשט ונתרחב הנקב סביב סביב איג' כדתי' במתני' במחוללי' ופירשי' מתחלה נעשו חללי' רחבי' שיש חלל בדביקתו שנתן בתוך טבעת כמו שהיה רחבה. ב הרע"ב ד"ה בזמן כר' ובהכי דייק' מתני' דלא תני במרדעת קשורה לו אלא תני בזמן דכיון שצריך שתקשר מע"ש נמצא שיש זמן קדם לה להיות קשורה קודם שעת יציאת החמור משא"כ אי לישתרו בקשורה בשבת דיכול לקשרה ברגע היציאה ותני שהיא לאפוקי אוכף שאסור כדתי' בבביתא.

תי"ט ד"ה בזמן וכו' הכי היב טעמא וכו' אבל בתוס' כתבו ג' טעמים לדבר א' לרש"י דבקשורה מע"ש הוי מלבוש ואי לא הוי כמשי' ובי' דאינה קשורה מע"ש מחוי כמתכוון להוליך הבהמה למקום רחוק והוא תרי' דנרי' דאשתמיט מכולהו ההוא דירוש' וני"ל דשפי' ידעו ליה אבל הוקשה להם דלפי טעמא דירוש' צריך לאוקומי בביתא התם כדתיא ע"ש בהרא"ש ועוד דרב נחמן מיתני' סיוע לשמואל דאמר בקשורה מע"ש מדיוק' דמתני' ואי סבירא לתלמידין ההוא טעמא לא הוה צריך להכי אלא כר' דלא חיישי' להאי חששא הוה כגזירה לגזירה.

ג הרע"ב ד"ה מטולטלת וכו' קשורה בנזבו וכו' כ"כ הר"מ אבל

דעת אמרי

מ"ג וכתב המפרש שהוא חמור הבא ממדינת לוב. מ"ב ר' יהודה אומר עוים יוצאות צרורות ליבש אבל לא לחלב. פירש הרשב"א בשם מורו ז"ל מפני שאין דרכן לצאת כן בחול מפני שבשעה שהחלב מתכנס בדרך הן חולבות אותן אבל בשבת שאין חולין שלא יטפטף ויאבד קושרין להם בגזר כד' שלא יטפטף הוה לי' משוי.

(יד) פ"ה משנה א' [זמה זכמה יולאה] פי' הרע"צ לפי שאדם מלווה על שניחה זכמהו זכמה יעו"ש ונסחפק החוס' רע"ק א"כ נשים מלוות זמ"ע של שניחות זכמה דכור מ"ע שז"ג וני"ל עכ"פ זמ"ע של שניחה שלא לעמל זכמה עיי' רמז"ן פי' אמור דל"כ יטריח גופו כל היום זכמה המוקף ושניחות זכמה הוא חלק ממלוכה דכתי' למטן ינוח וכו' כמון ועיי' ריטב"א ע"ז דף ע"ו א"כ היא חייבת ודוק.

(טו) משנה ב' [חמור יולא זמרדעת בזמן שהיא קשורה לו] חיצת בזמן כמיוחר ודי לומר חמור יולא

זמרדעת שהיא קשורה לו וכן זמשה ד' כי די לומר אין החמור יולא זמרדעת שאינה קשורה לו ולי"ע וני"ל דלא יש לטעות דאפי' אם נקשר זכמה מותר דזיטבד ללכת קמ"ל שכלל חלי' על הזמן אם נקשר בזמן זכמהו זמ"ש אבל נקשר זכמהו אסור ללכת לאשה מפני גשמי יעו"ש ודוק.

קיים אין זה יתום והתם מיירי ידאי בצמרו דמלבישין בעור את הולך כדי שיתחמם.

ד"ה ומטלטלין וכו' דהכא ביבשים וכו' חזונו למזגא עליהו והתם בלחי' כ"כ התו' וק"ל אליבא דתרחייהו דבהדי' אמרי' בביצה דף י' דטעמא דכ"ה מתירין עור לפני הדורסן משום דחוי למזגא עליה וה"נ אמרי' התם דף י"א תרי זמני וני"ל דאפי' (דלחין) מגסה ויבשים מדק' עבידי' טפי למזגא מדדקה ודלחין והכי דייקי' התוס' שכתבו ולא חזו למזגא עליהו כולי האי (ע"ש דף מ"ט).

ד"ה נוטל וכו' אם יקח התבשיל וכו' אבל הר"מ לא כתב שיטול את התבשיל ולא את הקופה עצמה שכתב וז"ל וראב"ע אומר כי הוא חייב להשמר ולזיזהר בשעת גטילת הקורה מן הקופה שטמן בה כדי שלא יפסיד מקים הקורה ויחזיר אותה וכו' עד אמרו ואז יגלה אותה ויוציאו אותה.

ע"ש אלא דנוטל וכו' אין זה כלו' דגם שמא יטול דראב"ע גופיה לא נוטל דקאמר מעיקרא.

פרק ה משנה א

יוצא הגמל איכפל תנא למתני כל הני לאשמועי' גמל באפסר ולא נאקה באפסר ולא מינטר ביה והוי משוי וכן לא גמל בחטם ולא וימא אף הוא ממין הנאקה שהיא גמל נקבה ודלישרי נמי בחטם קמ"ל דדוקא אפסר ולא בחטם דהויא נסירותא יתירה והוי משוי ולובדקי' בפרומביא אשמועינן רבותא דאע"ג דאפשר ליה באפסר כדתי' בבביתא קמ"ל דמותר בפרומביא דלא הוי כ"כ נסירותא יתירה לגבי וכו"כ התו' הרא"ש וסוס בשיר תני ליה למימר כל הני דינין דשיר ודאבתרי'.

הרע"ב ד"ה כמה יוצאה וכו' מצדה וכו' דכתיב למען ינוח שורן ולא מל"ת מלאכה די' הדברות דהוא מוקמי' במי שהחשיך במחמר אחר בהמתו דכתיב אתה ובהמתך תו' והגה"ה הרא"ש ומחמר צ"ל שסעונה הבהמה אפי' כל זהו כדכתב הר"ב ר"ס מי שהחשיך אבל בלתי סעונה מותר להגהגה כל עוד דהוי במאי דנסירה ולא יותר משום

פרק ה משנה א' ולובדקים בפרומביא וכתב הר"ב חמור הבא ממדינת לוד וכו' ולכאורה קשה

דא"כ הי' לו לקרותן לודבקים. כן ראינו בספר אחד שדקדק כן. ובגמרא דתמיד פרק ד' איתא אייתי חמרי לובאי ופירש שם המפרש הביא חמורים גדולים ממצרים ובירושלמי איתא מאן דאמר לובדקים על שם ולובים וכושים במצעדין. דניאל י"א